

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Despre cinstirea icoanelor

„Cu adevărat mare este taina creștinătății. Dumnezeu s-a arătat în trup...”
(I Tim. 3, 16)

Intr-o zi un credincios al Bisericii zise către preot: „Părinte, părinții m-au învățat că icoanele sînt lucruri sfinte, iar unii creștini spun că sînt idoli, să mă leapăd de ele, de Sfinți, de sărbători, de Sf. Taine, de post și să-mi schimb legea strămoască. Lămuriri-mă, fac bine să ascult de ei?”

— Fiule, răspunse preotul, ascultă și urmează sfaturile părinților tăi, rămii în credința în care te-ai botezat, în Biserica Ortodoxă care-și trage originea de la Domnul Hristos și de la Apostolii Săi, cinsteste icoanele și închină-te lor că ești pe calea cea bună care te duce la mîntuirea sufletului. Iată de ce:

Icoanele nu sînt idoli, cum spun unii creștini, care înțeleg greșit porunca II-a din decalog: „Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici vreo altă asemănare a lucrurilor... să nu te închini și să nu le servești lor”, pentru că este un singur Dumnezeu (Ex. 20, 4—5). În sens greșit sînt înțelese și alte texte din Sfînta Scriptură: Deut. 4, 15—18; 5, 8; Lev. 19, 4; Fapte Ap. 17, 29; Rom. 1, 25; I Ioan 5, 21.

Porunca II-a oprește categoric închinarea la idoli, dar nu la icoane. Ea interzice să confundăm pe Dumnezeu cel necreat cu un idol care este făcut de mîna omului. Numai păgînii identifică idolul cu Dumnezeu; pentru ei el este Dumnezeu însuși. Pentru creștini icoana nu este idol, nu este Dumnezeu, ci chipul Lui, sau al unei persoane plăcute Lui ca apostol, martir, sfînt etc. Deci opreliștea din decalog nu se referă la creștini, ci la păgînii idolatrii care „au schimbat mărirea lui Dumnezeu cel nestricăcios cu chipul omului stricăcios, cu al păsărilor și tîrîtoarelor” (Rom. 1, 28). Idolul este născocirea minții întunecate și rătăcite, un dumnezeu închipuit, care, zice Apostolul Pavel, „nu este nimic în lumea aceasta” (I Cor. 8, 4).

Icoana creștină este fundamental deosebită de idol. Ea este asemănare cu o ființă care există de fapt în cer sau pe pămînt. Astfel ce uriașă deosebire există între vițelul de aur, idolul Baal, sau statuetele zeităților păgîne — care sînt iscodiri ale minții omește izvorîte din păcat și care n-au existat de fapt niciodată ca ființe vii — și între icoana Domnului Hristos, a Sfintei Fecioare Maria, a Sf. Ioan Botezătorul, a Sf. Apostoli etc., care au fost persoane istorice, în carne și oase. Astfel Domnul Iisus este chipul Tatălui ceresc (Col. 1, 15), este Icoana icoanelor, Icoana Dumnezeului celui viu care s-a arătat nouă în trup, a trăit în mijlocul nostru ca Omul cel mai desăvîrșit, ne-a învățat, a pățimit și a murit pentru păcatele noastre. Apoi, a înviat, s-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui (I Tim. 3, 16). Acestea sînt adevăruri istorice de netăgăduit. La fel stă lucrul cu Sf. Fecioară Maria care a trăit între oameni o viață curată și a însoțit pe Fiul Său. Prima icoană a ei, după Tradiția Bisericii, a fost zugrăvită chiar de Sf. Evanghelist Luca. Ea urmează după icoana Mîntuitorului Hristos al cărui chip însingurat s-a imprimat pe năframa Sfintei Veronica, în urcușul Său pe drumul Crucii, pe dealul Golgotei. Același lucru îl putem spune despre ceilalți Apostoli, Părinți ai Bisericii, mucenici și mucenice, cuvioși și cuvioase ale căror icoane împodobesc pereții bisericilor creștine din adîncă vechime.

Iconomahii, adică cei ce luptă contra icoanelor, spun că ele s-au introdus în Biserică abia în secolul al VIII-lea, prin hotărîrea celui de al VII-lea Sinod ecumenic (787), ceea ce este inexact. Adevărul este că în sec. al VIII-lea s-a pornit o mare prigoană contra icoanelor de unii împărați bizantini, în frunte cu Leon Isaurul. La anul 726 acesta a

dat ordin servitorilor săi să strîngă toate icoanele de pe pereții palatului său și să le sfarme, pentru că le socotea o reînviere a idolatriei păgîne. Ordinul a fost executat, servitorii au strîns nu numai icoanele ci și fotografiile aflate, ca să nu supere pe împăratul furios. Acesta, cînd a venit în sală să-și vadă opera nefastă, a văzut la marginea grămezii de icoane aruncate, chipul unei femei pe care îl ridică de jos, îl privește cu bucurie, îl sărută și-l strînse la piept cu căldură. Acum a avut loc un scurt dialog între servitorul din apropiere și împărat care-l trezi la realitate. Servitorul, care a văzut scena, a întrebat pe împărat: Al cui este chipul căruia îi dați o așa cinste mare? „Este mama mea scumpă”, răspunse el foarte mișcat de amintirea ei. Folosind înțelept acest moment, servitorul curajos zise cu supunere împăratului: „Măria ta, dacă mama ta merită atîta cinste, oare nu merită o mai mare cinste Maica Împăratului împăraților și Domnului domnilor, Maica Mîntuitorului nostru Iisus Hristos?” Împăratul căzu pe gânduri și s-a căit de păcatul său. Servitorul a avut dreptate pentru că dragostea și respectul pe care le datorăm față de părinții noștri dragi trebuie să le arătăm într-un grad mult mai mare față de Dumnezeu și de aleșii Săi.

Istoria Bisericii creștine arată că iconoclasmul a durat peste un veac, pînă la 842, la urcarea pe tron a împărătesei Teodora. Aceasta convoacă un sinod în capitala imperiului de acord cu patriarhul ecumenic, Metodie, în care condamnă iconoclasmul și hotărăște ca icoanele să fie introduse în biserici și să ne închinăm lor. În Duminică I-a din postul mare, la 19 februarie 843, icoanele au fost reasezate la locul de cinste, iar ziua aceasta o serbăm și noi în fiecare an la Duminică Ortodoxiei (anul acesta în 15 martie).

Luptător aprig pentru apărarea icoanelor în vremea aceea a fost Sf. Ioan Damaschin († 754), ultimul Părinte cu care se încheie Tradiția Bisericii. El a scris: „Trei tratate contra celor ce atacau sfintele icoane” (traduse și în românește), în care arată învățătura ortodoxă despre icoane. Între altele el zice: „În fața icoanei noi nu ne închinăm materiei, ci Creatorului materiei care s-a făcut pentru noi materie și a primit să locuiască în materie și a săvîrșit prin materie mîntuirea noastră”. Din expunerea profundă a Sf. Damaschin rezultă că noi nu ne închinăm aurului, argintului, lemnului, sticlei sau hîrtiei din care — sau pe care — sînt zugrăvite, ci persoanei pe care le reprezintă. Deci cinstirea ei ne urcă treptat pînă la adorarea lui Dumnezeu. Icoanele sînt ferestre deschise spre cer prin care vedem pe Dumnezeu și toate ființele bine plăcute Lui. Pentru că în clipa cînd le sărutăm, mîntea și inima curată se suie la cele pe care le înfățișează și le vedem toate prin ochii credinței, după cum zice și Sf. Vasile cel Mare.

Fiule, zise preotul în continuare, să mai știi despre icoanele creștine, că însuși Dumnezeu a poruncit lui Moisi în Legea Veche să facă icoane cînd a zis: „Să faci doi heruvimi de aur, să-i faci din aur bătut la cele două capete ale chivotului legii” (Ex. 25, 18). Este oare aici contradicție cu porunca II-a? Evident nu, ci ni se arată că putem face orice chip divin, dar să nu-l considerăm, nici să-l adorăm, ca pe Dumnezeu.

Icoanele sînt o podoabă a Bisericii, a caselor creștinești și a sufletelor evlavioase.

În trecut icoanele au fost „Biblia” neștiutorilor de carte și au avut un mare rol în educația religios-morală a acestora și așa a rămas pînă azi — chiar cînd știm să citim. Ele ne pun în față modele vii de viață sfîntă, exemple de stăruințe în credință,

(continuare în pag. 3)

Cu privire la post

Sîntem la începutul marelui post al Sf. Paști. Acest lucru ne oferă potrivit prilej să zăbovim puțin asupra temeiniciei și rostului postului rînduit de Biserica noastră, chiar de la începuturile ei. Postul nostru creștinesc este o înfrînare, un mijloc de disciplinare a poftelor trupesti și a năravurilor dăunătoare.

El are deci două înfățișări, două părți și anume: postul trupesc, care înseamnă reținere de la anumite mîncări, de la orice îmbuibare trupestă, de la patimi, ca beția, desfrînarea, furtul și altele, și postul sufletesc, adică înfrînarea sufletului de la unele vicii ca: ură, răzbunare, clevetire, înjurături și orice distracții nefolositoare (dansuri, glume necuviincioase etc.). Post sufletesc este și înlăturarea lenii și sîrguința sufletului spre rugăciune.

Cînd postul este complet, adică e și trupesc și sufletesc, atunci el este cea mai puternică armă cu care se biruie diavolul și el deschide calea mîntuirii. Înainte de a arăta cum se postește, socotesc că este bine să cercetăm dacă are postul temei în Sfînta Scriptură sau nu, căci mai sînt unii, care, tot pe baza Scripturii, încearcă să arate că nu trebuie post, că el ar fi rînduit de oameni, nu de Dumnezeu.

Cînd s-a rînduit postul și de cine?

După ce Dumnezeu a făcut pe cei dintîi oameni și i-a așezat în rai, le-a poruncit să mănînce din tot pomul numai dintr-unul nu (Facere 2, 16—17).

Ce-i această oprire altceva decît un fel de post?

În Vechiul Testament postul era socotit o armă împotriva ispitelor, un mijloc de a te curăți de păcate, a te împăca și a te apropia de Dumnezeu. Moise, după ce a postit 40 zile, a fost învrednicit pe muntele Sinai să asculte glasul lui Dumnezeu și să primească tablele cu cele 10 porunci (Ieșire 34, 2—8).

Proorocul Ilie a postit 40 zile și apoi a ajuns la Horeb în muntele Domnului (I—II Regi 19, 8).

Proorocul Isaia a dobîndit atingere de cărbunele care i-a curățit păcatele prin post.

Proorocul Daniil și cei trei tineri prin post au înclștat falcile leilor și au călcat peste văpaia arzătoare a focului (Daniil 1, 11—12; 10, 2—3). Postul și rugăciunea au salvat pe niniviteni de la pieire năpraznică. Împăratul și proorocul David mărturiseste „că genunchii îi tremură de post și trupul îi este istovit și uscat” (Ps. 108, 109, 24). Și acum să vedem ce aflăm despre post în Noul Testament.

Ioan Botezătorul n-a mîncat decît lăcuste și miere sălbatecă (Matei 3, 4 și Marcu 1, 6).

Mîntuitorul a postit 40 zile post negru (Matei 4, 1—2).

Proorocița Ana, totdeauna în biserică, în post și rugăciune petrecea (Luca 2, 37).

Mîntuitorul a învățat pe toți oamenii cum să postească (Matei 6, 16—18), iar Apostolilor le-a spus că dracii nu ies din om decît cu rugăciuni și post (Matei 9, 15; 17, 19—25).

Întru toate, zice Apostolul Pavel, ne-am făcut slujitori ai Domnului... în răbdare, în necazuri, în nevoi, în strîmtorări, în bătăi, în temnițe, în prigoniri, în privegheri, în posturi... etc. (II Cor. 6, 4—6).

În fața atîtor dovezi luate numai din Sfînta Scriptură, orice om de bună credință poate să vadă că postul este rînduit de Dumnezeu și nu de oameni. Cei ce, cu Sf. Scriptură, grăiesc împotriva postului, aduc următoarele texte: „Ascultați și înțelegeți: Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură... că tot ce intră în gură merge în pîntece și apoi se aruncă afară, iar ce iese din gură din inimă iese și acelea spurcă pe

(Continuare în pag. 4-a)

Binecuvîntarea bisericii din Prejmer

Duminică, 1 martie 1970, Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrșit binecuvîntarea bisericii din parohia Prejmer, jud. Brașov.

În ajun, pe înserate, Înaltul Ierarh sosește în fața bisericii din parohia *Tobanul Vecchi*, fiind primit de credincioși și preoți în sunetul clopotelor. P. C. prot. Dr. Vasile Coman (Brașov) rostește cuvîntul de bun venit, căruia îi răspunde Î. P. S. Sa, arătînd bucuria cu care a venit în această parohie.

Se săvîrșește vecernia de către un sobor de preoți în frunte cu P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu, după care Î. P. S. Sa citește o rugăciune de mulțumire pentru toți credincioșii.

C. pr. *Petru Comaniță*, parohul locului, face un scurt istoric al bisericii și mulțumește Înaltului Ierarh pentru această vizită. P. C. vicar arhiepiscopesc *Traian Belașcu* arată credincioșilor importanța românească și religioasă a unificării bisericești din 1948 și exprimă bucuria înfrățirii noastre în Biserica strămoșească. Îi îndeamnă apoi să continue pictarea bisericii.

Urmează cuvîntul de învățătură al Î. P. S. Mitropolit Nicolae, în care arată că tot ceea ce gîndim și săvîrșim are urmări asupra ființei noastre și asupra semenilor noștri; de asemenea, este înscris în ceruri, fiindcă Dumnezeu știe toate. De aceea, trebuie să acționăm întotdeauna în spirit de răspundere pentru buna desfășurare a vieții bisericești, a vieții obștești și a familiei ținînd seama că trebuie să dăm socoteală de faptele noastre, la judecată, în fața dreptului judecător.

Duminică, 1 martie 1970, orele 9.30, Înaltul Ierarh sosește în fața bisericii din parohia *Prejmer*, jud. Brașov, fiind primit de credincioși și preoți în sunetul clopotelor. Cuvîntul de întîmpinare îl rostește P. C. prot. Dr. Vasile Coman (Brașov). Răspunde Î. P. S. Sa dînd expresie bucuriei că credincioșii din Prejmer sînt fii buni ai Bisericii și cetățeni vrednici.

Apoi Înaltul Ierarh săvîrșește slujba binecuvîntării bisericii înnoite, înconjurat de un sobor de preoți. Răspunsurile se dau de corul restrîns al studenților de la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, condus de P. C. prof. Gheorghe Șoima.

În continuare, se săvîrșește Sf. Liturghie arhierescă, la care participă și dl Ervin Barth, pastorul evanghelic-lutheran din localitate. La priceaznă predică C. pr. *Nicolae Frateș* (Prejmer II), îndemnînd pe credincioși să păzească învățătura cea dreaptă a Bisericii noastre și să săvîrșescă fapte bune în slujba Bisericii și a Patriei.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, Î. P. S. Sa hirotesește întru iconom pe C. pr. *Ioan Popescu*, care face apoi un scurt istoric al bisericii și mulțumește Î. P. S. Sale pentru venirea în mijlocul păstoriților săi și pentru distincția acordată.

P. C. prot. Dr. *Vasile Coman* (Brașov) vorbește despre cele trei mari daruri: 1. Lumina Evangheliei lui Iisus Hristos; 2. Darul Sf. Duh și 3. Credința cea adevărată.

P. C. vicar arhiepiscopesc *Traian Belașcu* îndeamnă pe credincioși să pretuiască Biserica strămoșească și să continue bunele relații cu celelalte naționalități și culte din Prejmer.

Urmează cuvîntul de învățătură și îndemn al Î. P. S. Mitropolit Nicolae, în care se arată că faptele noastre vor fi apreciate de Dumnezeu după măsura în care răspîndesc în jurul lor dragoste nețărmurită față de fiecare om, în care trebuie să vedem pe Iisus Hristos (Cf. Matei 25, 40). Căci Dumnezeu Iisus Hristos este prezent pretutindeni: în natură, în fiecare om, în desfășurarea istoriei și în Biserică. De aceea, în timpul Postului Mare să ne pregătim a deveni tot mai mult chipuri și purtători ai dragostei lucrătoare de fapte bune pentru binele poporului nostru, al Bisericii, pentru prietenia dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare, înfrățirea ecumenistă și pacea a toată lumea.

După îndătinatele polihroane, a urmat ungerea cu untdelemn sfințit a tuturor credincioșilor de către Înaltul Ierarh.

Participant

Centenarul bibliotecii „Astra“

La numai opt ani de la înființarea Asociațiunii Astra (1861), mai precis spus în decembrie 1869, și-a deschis larg porțile, în cetatea Sibiului, biblioteca cu același nume. S-au împlinit, așadar, o sută de ani de la întemeierea acestei instituții de mare prestigiu, eveniment ce merită a fi consemnat pe răbojul vremii zilelor noastre.

Fără îndoială că Sibiul, cu o bogată activitate culturală și națională, cu un trecut atît de glorios pe acest tărîm, s-a bucurat de un larg concurs din partea intelectualității românești de pretutindeni, astfel că a reușit să dea viață la numeroase instituții de renume.

O serie întregă de școli cu grad superior, reviste ca: „Transilvania“ (1868), organ oficial al Astei, ziare, diferite alte publicații ca: „Telegraful Român“, „Tribuna“ au fost precedate de tiparnițe de sub teascurile cărora au ieșit primele cărți românești. Așa că foarte just a apreciat dl prof. Ștefan Pascu — rectorul Universității clujene, în numărul din 5 februarie 1970 al săptămînalului cultural „Tribuna“ din Cluj, în care a scris:

„...Sibiul altor instituții de învățămînt din prima jumătate a veacului al XIX-lea, ca acel „Seminar teologic“ (și biblioteca lui n.n.) mai întîi și „Academia de drepturi“, după aceea... Sibiul altor instituții culturale, între care, la pragul de trecere spre a doua jumătate a secolului, se numără „Tipografia arhidiecezană“.

„Era un climat propice — continuă menționatul autor — cu rădăcini adînci în trecut. Un asemenea copac cu coroana falnică era în stare să genereze alți pomi roditori în deceniul ce a deschis cea de a doua jumătate a secolului trecut. Într-adevăr aceștia nu s-au lăsat așteptați; au ieșit la lumină, drepti, sănătoși, încrezători în rolul lor, prin „Telegraful Român“.

În felul acesta deci s-a născut Astra culturală și biblioteca ei, care, în pragul primului război mondial, număra 5265 opere în 6115 volume și 2385 broșuri, apoi în pragul celui de al doilea război mondial număra 77.350 volume și 4125 colecții de ziare și reviste, iar astăzi peste 305.000 volume, cărți, ziare și reviste cu un număr de cititori de peste 20.000, anual.

Vivat, crescat, floreat, tot mai mult și tot mai semet, venerabila bibliotecă a Astei noastre culturale.

N.D.G.

Cu privire la post

(Urmare din pag. 1)

om...“ (Matei 15, 10, 11, 17, 18). Potrivit tîlmăcirii din vechime, nu de ieri de alaltăieri, acest text are următorul înțeles: Fariseii au introdus datina de a-și spăla mîinile înainte de mîncare nu pentru a se curăța de murdărie, ci pentru alte motive și anume: Ei învățau că omul, fără să vrea, se atinge de ceva necurat: de un idol, un mort, sau de un om necurățit de păcat (adică de unul care nu și-a spălat mîinile după ce s-a atins de idol etc.). Dacă astfel ți-ai necurățit mîna și te-ai atins cu ea, nespălat, de mîncare, ai necurățit mîncarea și prin ea tot trupul.

Apostolii, nerespectînd acest obicei, au fost pîrîți de farisei Mîntuitorului și învinuiți că ei calcă datina bătrînilor și nu-și spală mîinile înainte de a mîncă pîine. Domnul vrînd să le arate că păcatele nu intră în om prin mîncare și nici nu se spală prin apă, le-a răspuns că nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din inimă, adică gîndurile, vorbele și poftele rele.

Greșit înțelese sînt și alte texte, ca de pildă: Mîncarea nu ne face mai primiți în fața lui Dumnezeu, că nici dacă mîncăm nu avem cîștig, nici dacă nu mîncăm nu avem pagubă (I Cor. 8, 8), pentru că „împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare sau băutură, ci dreptate și pace...“ (Rom. 14, 17). Sau... „Cel ce mîncă să nu privească de sus pe cel ce nu mîncă, iar cel ce nu mîncă, să nu-l osîndească pe cel ce mîncă... căci cine mîncă, pentru Domnul mîncă, iar cine nu mîncă tot pentru Domnul nu mîncă“ (Rom. 14, 3—6).

În aceste locuri însă nu este vorba de post, ci de altceva, de mîncări oprite și neoprte, curate și necurate. Se știe că creștinii din vremea Apostolilor

Bucură-te Maică...

*Bucură-te Maică sfîntă,
Îngerii în cer îți cîntă
Și ca ei întreaga fire
Prăznuie Bunavestire!*

*În altar preotul spune
Cu glas rar o rugăciune,
Pe cînd fumul de tămîie
Liniștit spre ceruri suie.*

*Ghioceii albi — curați —
Stau buchete așezați
La icoanele sfințite,
De candelă străjuite.*

*Bucură-te Maică sfîntă
Și cu drag binecuvîntă
Țara mea — aleasă floare —
Cum puține sînt sub soare!*

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc

EMANOIL GOJDU

(Urmare din pag. 3)

bor de preoți, a săvîrșit un parastas pentru Emanuil Gojdu, despre al cărui suflet românesc și ortodox a vorbit tot Î. P. S. Sa.

Sărbătorirea a continuat apoi în aula Institutului teologic de grad universitar, unde dl. asistent Dr. Mircea Păcurariu a vorbit despre viața și opera marelui mecenat. Conferința a fost încadrată de un program artistic, susținut de corul studenților teologi, condus de P. C. prof. Gh. Șoima.

C. Sîrbu

erau proveniți, o parte dintre păgîni și o altă parte dintre iudei. Intrînd în creștinism, au adus cu ei anumite obiceiuri de ale lor.

Iudeii, de plidă, fiind oprîți prin lege, pentru motive de sănătate, să nu mînce carne de porc sau de vită, respectau această lege și după ce au devenit creștini, iar creștinii proveniți dintre păgîni își respectau legea lor, mîncău carne și încă jertfită idolilor. Pentru aceste motive, între creștini erau anumite neînțelegeri, pe care Apostolul Domnului le înlătură, învățîndu-i pe toți că mîntuirea și sfințirea nu se dobîndesc prin mîncare sau nemîncare, ci prin credință și fapte bune, iar credința izvorîtă din dumnezeiasca Scriptură cere post. Bogăție nefurată este darul postului. Cine cu post se îndeletnicește, cu Dumnezeu se îmbogățește.

Dar postul nu este numai abținere de la anumite mîncări. Dacă numai de bucate postești și de poftă nu te curățești, în deșert postești, căci drăcii niciodată nu mîncă, dar pentru aceasta nu devin mai buni.

Post înseamnă și credință, credință dreaptă care smerește și nu înalță, credință care se alimentează prin rugăciune, prin rugăciunea ta și rugăciunea Bisericii. Cu sfințenie să cerceteze în timpul postului toți credincioșii biserica, căci postul fără rugăciune e ca un pom fără rădăcini, ca un om fără suflet.

Postul de mîncare, împreună cu furt, cu beție, desfrîinare, înșelăciune, răutate, lăcomie etc... este asemenea lupului, care îmbracă piele de oaie, cu gîndul de a vesti celor din jur că el nu mai este lup, ci oaie.

Omul care postește cu mîncarea, dar de patimi și răutăți nu se lasă, este asemenea omului zdrențos, desculț, nespălat și netuns, care-și pune un inel frumos în deget, socotind că prin inel este îmbrăcat, spălat și tuns.

Să nu ne amăgim pe noi înșine. A posti nu înseamnă numai abținere de la anumite mîncări, ci înfrînare de la răutăți și patimi. A posti înseamnă a crede și a ne ruga, a lucra cu mai mult sîrg, tot ceea ce este bun, frumos și folositor nouă, semenilor noștri și Patriei noastre dragi.

T. Radu